

„Жерави, дунави, на кждѣ ще летитѣ“, пѣе пакъ малката Венетка и гледа какъ птицитѣ ту се сбиратъ, ту се разпиляватъ и на една страна въ окръжностъ летятъ.

Хрумна ѝ, че това може да сж щъркели и изъ единъ пжтъ ѝ дойде на умъ за тѣхнитѣ лѣтошни щъркели. Ето спомня си тя, какъ майката съ отворенъ отъ силната лѣтна жега дѣлгътъ клюнъ се сложила да мжти мили рожби. Ето иде другиятъ — бащата: кацва, разперва крилѣ, затраква клюнъ, като слага глава на грѣбъ. Съ сжщото тракане отговаря и майката, слѣдъ като отърсва крилѣ и литва храна да дири... Така се нижеха мислитѣ въ Венеткината глава, безъ да забѣлѣзва, че има нѣкой да я дебни.

— Бау! — изкрѣщѣ по-голѣмата ѝ сестра Милка и я изплаши, като видя че се е така замислила.

— Мари, како, какви сж тѣзи птици, дѣто толкова високо хвѣркатъ?

— Това сж щъркели, мила Венетке. Сборъ се събиратъ на пжтъ дѣлгътъ ще пжтуватъ. Колко дни стана се упражняватъ тѣ!

— А кждѣ ще отлетятъ?

— Далечъ, много далечъ, Венетке, тамъ, дѣто сега е гиздава пролѣтъ и дѣго слѣдъ това ще настане прѣкрасно топло лѣто. Колко градове, села, рѣки, морета, гори и балкани ще видятъ тѣ!

Така разговорайки двѣтѣ сестричета се бѣха прѣгърнали и гледаха упражненията на щъркелитѣ. А тѣ, слѣдъ като направиха нѣколко окръжности, наредиха се въ остъръ жгълъ, на върха на който застана най-опитниятъ — водачътъ. Скоро орля-